

[Pia Christmas-Møller]

heri? Er kommunerne enige i forslaget? Er det kommunerne selv, der er kommet med ønsker om ændringer? Eller skyldes præciseringerne af det i forvejen eksisterende regelsæt, at regeringen ikke mener, at kommunerne lever op til de forpligtelser, de i forvejen har over for børn og unge? Hvad er det i forslaget, der er så preserende, at det skal hastes igennem her i folketingssamlingens sidste uger, hvor alle almindelige tidsfrister for fremsættelse af lovforslag for længst er overskredet?

Hvad er det, der gør, at det ikke kunne vente til efteråret, hvor ministeren alligevel skal ændre præcis den samme lov, nemlig i forbindelse med den lovbundne revision af forældrebestyrelser?

Handler det hele i virkeligheden om, at regeringen i et valgår har brug for en statusliste, der beskriver, hvilke konkrete handlinger regeringsgrundlaget er blevet fulgt op af, og så er man i den forbindelse pludselig blevet opmærksom på, at der ikke rigtig er blevet leveret noget, som kan matche regeringsgrundlagets smukke ord om at forebygge sociale problemer og styrke indsatsen over for svage og udsatte grupper – præcis sådan som økonomiministeren offentligt har beklaget det? Er det den reelle politiske baggrund for forslaget? For så må man sige, at regeringen sandelig ikke har meget at byde de svage og udsatte grupper i samfundet.

Vi studser altså lidt over forløbet bag dette lovforslag, og vi vil meget gerne have ministerens kommentar til, hvad Kommunernes Landsforening har sagt i deres høringssvar.

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg må indlede med at sige, at jeg undrede mig såre over tidspunktet for fremsættelsen af dette lovforslag. Hvorfor skal vi nu pludselig opleve, at et lovforslag fra regeringens side kommer på så sent et tidspunkt i samlingen og skal hastes igennem uden skelen overhovedet til de tidsfrister, man ellers selv har sat fra regeringens side. Havde det ikke været meget mere naturligt at gemme lovforslaget til næste samling, hvor vi jo alligevel skal igennem en revision af forældrebestyrelserne? Jeg synes, det ville have været naturligt at behandle disse områder i den sammenhæng.

Nu kan det jo være udmærket at samle de kommunale dagtilbud i samme afsnit – altså det, at man flytter dagplejen over til afsnittet

under de kommunale daginstitutioner. Det synes jeg for så vidt er udmærket, og det er jo kun en teknisk ændring.

Men til gengæld undrer jeg mig såre over, at der nu skal formuleres en skrap lovgivning, specielt om klubtilbud og andre socialpædagogiske fritidstilbud til børn og unge, og spørgsmålet er, om det ikke er et forsøg på fra regeringens side at snige nogle særlige bestemmelser ind gennem en hastebehandling her sent i Folketingets samling.

Der indføres nu med dette lovforslag en selvstændig forpligtelse for kommunerne til at oprette klubber, og det må betegnes som en klar udvidelse af det, der hidtil har været gældende.

Der er i øvrigt ikke bare tale om en præcisering, som der står i bemærkningerne, men netop om en udvidelse til en egentlig forpligtelse til at oprette klubber. Formuleringen »skal sørge for de nødvendige klubtilbud« må fortolkes derhen, at nu skal kommunerne under alle omstændigheder altid oprette klubpladser.

På sædvanlig rødkløvermanér griber man altså nu ind og vil styre kommunernes tilbud, akkurat ligesom vi har set initiativer inden for ældreområdet, som vi har set med børnepasningsgarantien m.v. – alt sammen initiativer, der er med til at begrænse det kommunale selvstyre.

Løsningen er den sædvanlige slags, der betyder, at der nu igen skal være personaletunge, ensrettede og omkostningstunge tiltag. Hvad er egentlig baggrunden for nu at gribe ind i den kommunale selvstændighed med hensyn til fritidstilbud til de større børn og unge? Har kommunerne ikke gjort tilstrækkeligt efter regeringens opfattelse på dette område? Og hvis det er det, der er tilfældet, hvad bygger den kritik så egentlig på?

Jeg kan kun opfatte dette lovforslag som en mistillid til kommunerne, og at det er derfor, man skaber en egentlig forpligtelse over for kommunerne.

Den vigtige opgave med det sociale, det forebyggende arbejde over for børn og unge skal være lokalt forankret, fleksibelt, og tilrettelægges efter det lokale behov; det vil sige, at det skal tilrettelægges i et samspil mellem børn, forældre og kommunen. Og klubtilbudet skal være en mulighed og ikke den eneste løsning. Man risikerer let at komme til at kvæle andre initiativer og andre tilbud med denne formulering.